

— Ехъ, — рече си Бълогушко, — значи не ме бива добро да направя. Приятели, елате да ме хвърлите въ нѣкоя яма, само това заслужавамъ азъ!

— Вѣрно е! Само това заслужавашъ! — рече грънчарката. — Хайде съ мене! Азъ знамъ една готова яма. Сега градинарътъ я изкопа да си сади дръвче. Нѣма да се можимъ да копаемъ!

Заведе ги грънчарката въ градината при ямата. Влѣзе вътре Бълогушко, ямата му мъничка. Не го побира — грабна Бълогушко търнокопа да си я направи по-голѣма. Копа, копа, изведнажъ търнокопѣтъ звънна въ нѣщо. Когато поразровиха прѣстѣта, що да видятъ: цѣлъ казанъ съ жълтици.

Въ това време пристигна и градинарътъ.

— Стой! Кой смѣе да копае въ градината ми! — викна той.

— Е, сега вече лошо не съмъ направилъ! — засмѣ се насреща му Бълогушко. — Не било лесно да се прави добрина, и това умъ искало! Ама вижте сега каква добрина направихъ и каква награда получихъ. По равно ще си ги раздѣлимъ.

Тѣй и стана. Забогатѣ много Бълогушко, купи си нови дрехи и нова шапка и, като се върна въ гората, не можаша да го познаятъ. Той ли е, не е ли той? И ти, който четешъ приказката, ако го срещнешъ така премѣненъ, кой знае дали ще познаешъ, Бълогушко ли е това, или не е?

Емилъ Кораловъ

КАКВОТО ПОВИКАЛО, ТАКВОЗЪ СЕ ОБАДИЛО

ПЕРСИЙСКА ПРИКАЗКА

Въ тъмна нощъ слѣпецъ вървѣлъ по улицата и носѣлъ въ ржка фенеръ. Срещналъ го единъ шегобиецъ и му рекълъ:

— Хей, глупецо, по-добре ли ме виждашъ отколкото презъ деня, като носишъ фенеръ? Денѣтъ и нощта не сж ли безразлични за слѣпеца?

— Азъ нося фенера не за себе си, а за такива умници като тебе, за да не се сблѣска въ тъмнината съ мене. Пъкъ ако не носѣхъ фенера, де щѣше да видишъ, че насреща ти иде слѣпъ човѣкъ, та да го поздравишъ съ подигравка!